

«Tot i la pel·lícula, com que soc restret, no menjo codony»

"Que paguin molt per un quadre meu no indica gran cosa, indica que hi ha gent que té molts diners"

Menja codony? Doncs com que soc restret, no (riu). Malgrat El sol del membrillo? Tot i la pel·lícula. Però m'agraden moltíssim els arbres, els fruiters, les plantes, les flors. Tot això em sedueix moltíssim. I quan estava amb El sol del membrillo, per exemple, vaig fer l'arbre del codonyer, perquè la proximitat amb aquesta criatura, que és l'arbre, que no parla, que no et pregunta res, doncs està molt bé. No com jo, que sí que pregunto. He, he. El codonyer fa molt bona olor, és una preciositat. I s'acaba. Tot plegat és una preciositat. És una companyia fantàstica. I tranquil·la, suposo. I tranquil·la, sí. A què treu ser avui realista pintant, si ja existeix la fotografia? És veritat. Això ho van dir en Bacon i en Giacometti, cosa que a mi m'impresiona... però jo no ho crec. Per què? Perquè jo noto el que és la pintura. Jo sé el que és la pintura. No la pintura abstracta, tot i que la pintura abstracta ens ha fet entendre el que és la pintura. La pintura figurativa ha de ser pintura, ha de tenir una emoció purament pictòrica. Si no, no és una pintura. En aquest cas, sí, és millor que facis una fotografia. És clar. Jo ho sé distingir molt bé, i els grans pintors figuratius del segle XX són uns pintors fantàstics, molt meravellosos i útils. Completen la història de la pintura de la nostra època. Qui és el pintor més gran de la història? És que no es poden comparar uns i altres, els pintors no són comparables. Vostè va néixer justament l'any 36... En començar la guerra, tenia mig any. Què li sembla que encara hi hagi qui l'estigui recordant? Què vol que li digui. No ho sé. No ho sé. La història de la humanitat és així. Té vertigen quan veu que un quadre seu es ven per dos milions i mig de dòlars? Quines preguntes que em fa. Això no ho decideixo jo. El preu el posa algú altre, i una vegada que això ocorre, prefereixo que algú el compri (riu). Però jo no decideixo ni això ni el contrari. Què indica d'un artista, que algú el valori fins aquest preu? No em fio d'aquestes coses. No indica gran cosa, indica que hi ha gent que té molts diners. Ja té 90 anys. L'edat influeix en el treball? Aquest meu és un treball molt físic, perquè també faig escultures. Per tant? A mi l'edat m'influeix per a bé. Perquè m'agrada expressar el que sento a la meua edat. Més o menys pinto les mateixes coses de sempre. Nus, persones, nens, flors, paisatges, ciutats, cases, parets... Ara bé, les veig d'una altra forma i ho pinto una mica d'una altra manera. Més lliure. I com veu Madrid, aquesta ciutat que tant ha pintat? La veig molt grossa. Ha canviat molt, és clar. Jo vaig arribar a Madrid l'any 49. Ja era una ciutat gran, però ara és més gran encara. Les ciutats grans són molt incòmodes, no haurien d'existir. Aquesta societat ha creat unes ciutats impossibles. No ho estem fent gaire bé, entre tots. No hi ha gaires codonys, oi? També hi ha pocs nens. Què sent un pintor quan li encarreguen pintar un quadre de la Família Reial? Espanta? L'art, el gran art, sorgeix gràcies a encàrrecs. Notre-Dame va sorgir d'un encàrrec. Totes les obres de Miquel Àngel, de Velázquez, de Leonardo, sorgien d'un encàrrec. Eren encàrrecs fantàstics. Ara som lliures. La societat ja no t'encarrega com t'encarregaven abans les coses, i nosaltres treballem des de l'individual. La nostra obligació, la dels artistes, és expressar la nostra individualitat. Però de tant en tant cau un encàrrec. A vegades t'agrada. T'agrada perquè et fa treballar en una cosa que, si no, no faries. Per exemple, les portes que he fet per a la catedral de Burgos, si no me les haguessin encarregat, no les hauria fet. I m'he ficat en la representació d'un art religiós, explícit. És religiós vostè? No soc religiós com ho podien ser Giotto o Miquel Àngel, ni de bon tros. Però l'esperit té una cosa religiosa, sagrada. L'esperit humà, nosaltres, tota la creació, siguem o no religiosos, té una cosa sagrada. Va invertir 20 anys en aquell retrat de la família reial, i tenen aquesta obra amagada. Això li dol? Miri, a la Xina va haver-hi un munt d'artistes i escultors fantàstics que van fer un exèrcit i el van enterrar. Ha estat centenars d'anys enterrat. A mi això em sembla fenomenal, que passi això. n